

Arrest

**nr. 53 054 van 14 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Gent, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jamaicaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 1 september 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 maart 2010 dient verzoeker, die verklaart van Jamaicaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn in.

Op 1 september 2010 neemt de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, met kennisgeving diezelfde dag.

Dit is de bestreden beslissing die luidt:

"(...) In uitvoering van artikel 51 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 26-03-2010 (datum) door (F. R.) (naam en voornamen) geboren te (...) op (in) (...) van Jamaica nationaliteit, geweigerd. Reden van de beslissing (2):

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt betrokkene over een bijkomende maand, namelijk tot 01/10/2010 om alsnog de vereiste documenten over te maken (1)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht en rechten van verdediging als beginselen van behoorlijk bestuur. Hij verwijt de bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout te bevatten.

Verzoeker verwoordt zijn middel als volgt:

"Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd omdat hij niet zou hebben aangetoond "dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie". Verzoeker zou wel nog over een bijkomende termijn van één maand beschikken om alsnog de vereiste documenten over te maken, aldus de bestreden beslissing.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar door verweerder wordt nagelaten aan te duiden welke documenten door verweerder alsnog dienen te worden overlegd.

Dat sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat daarnaast dient opgemerkt te worden dat door verweerder geenszins werd gemotiveerd/aangeduid welke documenten door verzoeker wel effectief reeds werden neergelegd en waarom deze door verzoeker effectief neergelegde stukken niet werden weerhouden als bewijs dat verzoeker zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Dat door verzoeker ondermeer een voor ontvangst ondertekende verklaring Bond Moyson, een uittreksel uit het bevolkings-en wachtregister, een verklaring op eer dat verzoeker geen bezittingen heeft in Jamaica en een attest van het OCMW Gent werden neergelegd.

Dat geenszins door verweerder werd aangeduid waarom deze door verzoeker neergelegde stukken niet konden weerhouden worden als bewijs dat verzoeker zich wel degelijk in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden

Dat sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder."

In de repliekmemoirie stelt verzoeker:

"Verzoeker merkt op dat verweerder in zijn nota geenszins de door verzoeker ingeroepen middelen weerlegt.

Zo houdt verweerder geen rekening met de vaststelling dat verzoeker nog over een bijkomende termijn van één maand beschikt om alsnog de vereiste documenten over te maken (cf. bestreden beslissing).

Dat daarnaast dient opgemerkt te worden dat door verweerder opnieuw niet werd gemotiveerd/aangeduid welke documenten door verzoeker wel effectief reeds werden neergelegd en waarom deze door verzoeker effectief neergelegde stukken niet werden weerhouden als bewijs dat verzoeker zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verzoekers beschouwingen omtrent de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, kunnen niet worden aangenomen. De formele motiveringsplicht vervat in het wetsartikel waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. Kv.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F. J.F. 1998,693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt.

Verzoeker stelt dat nergens wordt aangeduid welke documenten hij alsnog dient voor te leggen.

De verwerende partij benadrukt dat verzoeker op 26.03.2010 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn.

Zoals blijkt uit de door verzoeker ondertekende aanvraag van de verblijfskaart (bijlage 19ter) blijkt dat hij werd verzocht ten laatste op 25.06.2010 de volgende documenten over te maken:

Bewijs van onvermogen van het land van herkomst, - Attest OCMW, Attest ziektekostenverzekering.

Aangezien de verwerende partij sindsdien geen stukken heeft ontvangen werd op 1.09.2010 door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent terecht een beslissing genomen houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten om reden dat hij niet heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van een recht van verblijf van meer dan drie maanden.

Verzoeker kan derhalve niet ernstig voorhouden niet te weten welke stukken hij nog dient over te maken.

Verzoeker stelt dat hij effectief stukken heeft overgemaakt.

De verwerende partij dient - in tegenstelling tot verzoekers ongestaafde bewering - vast te stellen dat zij geen bijkomende stukken heeft ontvangen vanwege de verzoekende partij.

Er ligt geen enkel bewijs voor dat verzoeker de aangehaalde stukken effectief zou hebben meegedeeld.

De gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent kon helemaal geen rekening houden met de door verzoeker vermelde gegevens, want op het ogenblik van het nemen van de beslissing waren die gegevens niet overgemaakt.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Terwijl verzoeker zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. "(R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

De gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent heeft aldus geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van burgemeester handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en op basis van de gegevens waarvan hij kennis had, dit conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

*De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert
Het eerste middel kan niet worden aangenomen.”*

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en naar het feit dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Waar verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing werd nagelaten aan te duiden welke documenten hij nog had moeten neerleggen, kan deze redenering niet gevolgd worden. Uit het administratief dossier blijkt dat op de ingediende aanvraag, door verzoeker ondertekend, uitdrukkelijk werd vermeld dat verzoeker de volgende documenten aan de verwerende partij diende over te maken, ten laatste op 25 juni 2010: bewijs van onvermogen van het land van herkomst, attest van OCMW, attest ziektekostenverzekering. Er blijkt niet uit het administratief dossier en evenmin uit het verzoekschrift dat verzoeker alle gevraagde documenten heeft overgemaakt. Verzoeker verwijt de verwerende partij niet in de bestreden beslissing aan te duiden wat wel en niet werd neergelegd maar betwist niet dat hij geen attest van onvermogen van het land van herkomst heeft neergelegd.

Waar verzoeker voorhoudt dat hij een voor ontvangst ondertekende verklaring Bond Moyson, een uittreksel uit het bevolkings- en wachtregister, een verklaring op eer dat hij geen bezittingen heeft in Jamaica en een attest van het OCMW Gent heeft overgemaakt, blijkt dit niet uit het administratief dossier en wordt dit door de verwerende partij tegengesproken. Hierop gewezen tijdens de terechtzitting bevestigt verzoeker dat hij geen bewijs heeft dat hij de kwestieuze stukken heeft overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing en stelt hij zich op dit punt te gedragen naar de wijsheid. Verzoeker laat na aan te tonen dat hij voormelde stukken die wel aan het verzoekschrift worden toegevoegd heeft neergelegd. Bij gebreke van enig bewijs dient de Raad aan te nemen dat deze stukken niet zijn voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing. Bijgevolg kan verzoeker de verwerende partij niet verwijten niet te motiveren over stukken die haar niet gekend zijn. Evenmin kan de Raad deze stukken betrekken bij de beoordeling van het beroep nu hij zich in het kader van zijn wettigheidstoetsing dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont geenszins aan dat de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat de beoordeling niet correct was of dat de bestreden beslissing onredelijk is genomen. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Voorst wijst de Raad er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 3 november 2003, nr. 124 957) naar aanleiding van een aanvraag tot verkrijgen van een verblijf van meer dan drie maanden. Dit onderdeel is onontvankelijk.

In de mate dat verzoeker in zijn repliekmemoirie voorhoudt dat de verwerende partij er geen rekening mee houdt dat verzoeker over een bijkomende termijn van één maand beschikt om stukken over te maken is deze grief niet dienstig. Immers toont verzoeker niet aan dat hij gebruik heeft gemaakt van deze bijkomende termijn van één maand, zodat geen belang wordt aangetoond bij deze grief.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Hij verwoordt zijn middel als volgt:

"Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20), verzoeker het land dient te verlaten en van zijn Belgisch kind, wordt gescheiden. Dat immers verzoeker een wekelijks omgangsrecht heeft met zijn kind (cf. beschikking kortgeding dd. 27.07.2010)

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M, en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel".

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt'.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken⁴.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20), genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en waar zijn minderjarig kind en zijn Belgische levenspartner (cf. uittreksel uit het bevolkings- en wachtregister) wonen (een familieleven welke hij onmogelijk nog in zijn land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. "

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In zijn tweede middel houdt verzoeker een schending voor van art. 8 EVRM.

Ter ondersteuning stelt verzoeker dat ze door de bestreden beslissing van zijn kind wordt gescheiden en dit een verregaande ingreep is op zijn privé- en gezinsleven.

In de gegeven omstandigheden vormt de bestreden beslissing geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Er dient te worden vastgesteld dat de beslissing uitdrukkelijk werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers beschouwingen dat hij door de bestreden beslissing wordt gescheiden van zijn kind kunnen aldus niet worden aangenomen.

De beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn kind wordt gescheiden.

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in

de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoekers middel niet kan worden aangenomen.

De gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent heeft geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat aan verzoeker het verblijf diende te worden geweigerd, zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat ook verzoekers tweede middel niet kan worden aangenomen."

2.2.3. Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99 581). Verzoeker toont niet dat hij de gevraagde documenten heeft overgemaakt aan de verwerende partij. Het is de taak van het openbaar bestuur om, ook in het kader van artikel 8 EVRM, na te gaan of de wettelijke bepalingen, waaronder deze van het legaal verblijf van personen in het land en hun binnenkomst en verblijf, worden nageleefd zodat aan het tweede lid van artikel 8 EVRM werd voldaan. De verwerende partij kon dan ook toepassing maken van artikel 51 § 2 van het Vreemdelingenbesluit. De bestreden beslissing heeft bovendien niet tot gevolg dat verzoeker zelfs maar tijdelijk het land dient te verlaten, aangezien zijn niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts kan verzoeker nog steeds een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn indienen, nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten. Zelfs een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Verzoeker stelt ten onrechte dat de bestreden beslissing een scheiding met zijn kind teweeg brengt. De bestreden beslissing bevat geen bevel om het grondgebied te verlaten en houdt evenmin een "uitwijzing" van verzoeker in. Evenmin toont verzoeker aan dat de bestreden beslissing zijn gezinsleven onmogelijk maakt.

Derhalve werd de schending van artikel 8 EVRM niet dienstig aangevoerd worden (RvS 25 maart 2004, nr. 129 737; RvS 18 juni 2002, nr. 107 971; RvS 4 juli 2002, nr. 108 866).

Het tweede middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN